

си че много жени предпочетохъ смъртта отъ безчестіето и умръхъ. Ако слѣдователно умре Главкъ, азъ исцѣл да го преживѣя безчестіе. Тако ми сичкытъ богове на Олимпъ на Океана и на Земята, азъ посветявамъ главата си на смъртта. Немамъ друго да кажъ.

И лицето ѝ станъ поблагородно и още повеличественно, вдъхновенна са виждаше Иона, и сѣкати ѝ и гласътъ ѝ вдѣхвахъ не-обыкновенно благоговѣніе въ сърцето на слушателя ѝ.

— Душе велика и доблестна! извика той подиръ малко мълченье, наистина си достойна за мене! Е! туй са моляхъ азъ когато пожелавахъ въ ума си другарка за живота си, и освѣтъ тебе, никога не намврвахъ таквази. Иону, рече той бържи, не разумъвашъ ли че сме предопредѣлены единъ за другито? не намврвашъ ли въ тѣзи моя горда душа естество еднородно на твърдостта и на мѣжкостта ти? и двама сме създадени за еднодушно съчувствие, създадени за да вдѣхнемъ новъ животъ на угарѣлия и развалены този свѣтъ, за да изпълнимъ великытъ рѣшенія на съдбата, които душата ми като хвърка и обикаля въ безднытъ на времената прозира съ пророческо око. И азъ слѣдователно чрезъ рѣшеніе подобно на твоето обрѣженъ, оборвамъ безславнытъ заплашванія и та пръвзгласявамъ моя супруга! Царыце на климаты незаразены никакъ отъ крылото на хищныя орелъ нито раскъсваны отъ неговата кльвка! азъ коленичъ предъ тебе, изпълненъ съ почитаніе и удивленіе, и та привѣтствувамъ моя супруга въ силата на любовта си! Съедине ъ ще преплаваме океана, заедно ще самбримъ принадлежащето намъ царство, и послѣдующытъ вѣкове ще са покланятъ предъ дѣлгя и древенъ родъ на царѣ потомцы на Арбака и на Иона.

— Ты безумствуващъ! таинственнытъ тѣзи въ клицанія, приличать, не на великаго Арбака но на нѣкоя бабичка която бае по сбороветъ и гледа за цары. Ты чу мосто рѣшеніе, то е като съдбата непоколебимо, и самъ адъ чу обѣта ми записанъ вече на списъцытъ на неумолмата Евага. Поправи прочее минялото, преобърни умразата си на кротость, мщеніето си на признателность, и отърви едного челоуѣка който никога нема да ти бѣде съпернакъ. Ето дѣла които подобавать на началната ти природа, отъ която са огражавать тукъ тамъ нѣкои лучы отъ благородство и великодушіе. Тѣзи дѣла тежытъ много на вѣсытъ на съдницытъ въ царовището на смъртта, тѣ ще нагегѣжтъ въ твоя полза въ нея минута, когато душата, като са огдѣла отъ страдащата прѣстъ, ще сръбне предъ себе си страшна илькъ къмъ Елисейскытъ долета и къмъ пѣ-